

POSTANOWIENIE

14 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 14 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T.B.
przeciwko Spółdzielni Z. w R.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na skutek skargi kasacyjnej T.B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 22 grudnia 2021 r., I AGa 108/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od T.B. na rzecz Spółdzielni Z. w R. 5400 złotych
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi
odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanej do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie oddalającego powództwo w całości.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego powódka oparła wnioski o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne oraz istnieje rozbieżność w orzecznictwie dotyczące wykładni art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś w przypadku jej przyjęcia do rozpoznania – o oddalenie skargi kasacyjnej. Ponadto w odpowiedzi na skargę kasacyjną zawarto wniosek o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W odniesieniu zastosowanej konstrukcji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w pierwszej kolejności konieczne jest wskazanie, że wyróżnione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są odrębne. Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) zakłada wykazanie przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że w sprawie ujawnia się konieczność wykładni przepisów prawa,

których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem, oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem we wniesionej skardze kasacyjnej skarżąca, nie dostrzegając merytorycznej odmienności pomiędzy przesłankami wyrażonymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., łącznie w odniesieniu do tych przesłanek formułuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co godzi we właściwe ujęcie wymogów konstrukcyjnych wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Ponadto – wbrew wymogom formalnym skargi kasacyjnej – skarżąca nie do dokonała rozróżnienia konstrukcyjnego między uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania a uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej. W ramach jednego wątku merytorycznego dokonuje ona kompilacji argumentów, które mają w jej ocenie przemawiać nie tylko za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale także za jej uwzględnieniem wobec podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego (s. 6-13 uzasadnienia skargi kasacyjnej).

Również *in meritum* argumentacja przywoływana przez skarżącą w ramach przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca twierdzi, że w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 20 ust. 2 u.s.m. ze względu na występujące w orzecznictwie rozbieżności interpretacyjnego dotyczące tego przepisu (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), ale we wniesionej skardze kasacyjnej nie zostały przywołane żadne orzeczenia Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych, które wskazywałyby na odmienne postrzeganie zakresu merytorycznego art. 20 ust. 2 u.s.m.

Negatywnie należy również ocenić wyróżnione przez skarżącą zagadnienia prawne dotyczące wykładni art. 20 ust. 2 u.s.m. (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Eksponowane przez nią zagadnienia problemowe dotyczące przesłanek skutecznego wypowiedzenia przez spółdzielnię umowy o budowę lokalu pozostają

bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd drugiej instancji przyjął, że żądanie zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli nie może zostać uwzględnione wobec skutecznego wypowiedzenia przez powódkę stosownej umowy na mocy oświadczenia woli z 3 czerwca 2020 r. W związku z tym bezprzedmiotowe są dywagacje skarżącej dotyczące analizy przesłanek wypowiedzenia umowy o budowę lokalu przez spółdzielnię mieszkaniową (art. 20 ust. 2 u.s.m.).

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4 k.p.c., art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ał

P.P.